

Kommissionens Medlemmer. Man har ikke anseet det for hensigtsmæssigt, saaledes som den norske Straffelovs Kap. 15 §§ 14—17, jfr. og D. 8 s 6—6—10, i Paragraphen at optage forskellige Distinctioner, begynde i Hensyn til det Steds forskellige Bestaafenhed, hvor Baret eller anden hjælpeløs Person forlades, eller til den større eller mindre Sandsynlighed, hvormed Gjerningsmanden kunde vente den udsatte eller forladede Person's Redning, jfr. og den preussiske Straffelovs § 183 i Modfætning til Udkastet dertil af 1843 §§ 317—320. Man har kun fundet det rigtigt, at knytte Bestemmelsen om Straffens Nedsættelse navnlig i det Tilfælde, hvor Gjerningen ikke har medført Fare for den Paagjældendes Liv eller Helbred, umiddelbart til Paragraphens første Deel, for dermed skarpere at betegne, at Forudsætningen for dennes Straffebestemmelse er den, at der har været en virkelig Fare tilstede for den udsatte eller forladede Person, skøndt det som Paragraphens sidste Deel viser, ikke er nødvendigt, ja end ikke forudsættes, at nogen Ulykke er skeet. Ei heller har man fundet nogen Anledning til at angive de forskellige Motiver, som kunne forlede til den omhandlede Forbrydelse, og som vistnok tilbeels kunne være langt mere qualificerende end det Motiv, der andre Steder særligt er fremhævet, nemlig: „for at befrie sig for Forsørgelsespligten“. Iøvrigt turde det ikke være uden nogen Vanskelighed i Northed at betegne det, hvori Forbrydelsen egentlig beflaaer, navnlig de Subjecter, med Hensyn til hvilke den finder Sted. I og for sig kunde disse maastee i Almindelighed betegnes som „Personer, i en Alder eller Forfatning, hvori de ikke formaae at hjælpe sig selv“, med en Tilføining om, at de have været undergivne Gjerningsmandens Varetægt; det turde imidlertid være hensigtsmæssigt særligt at fremhæve det meest practiske Tilfælde, som derhos kan tjene til at kaste mere Lyg over, hvad Bestemmelsen tilfigter, det nemlig, hvor det er spæde Børn, der udsættes, — et Udtryk, der formentlig tør ansees at have en bestemt Betydning, som allerede er gaaet over i den almindelige Bevidsthed. Det Charakteristiske ved de andre Tilfælde, som skulle omfattes af Para-

graphens Bestemmelser, har man dernæst troet simplest at kunne betegne ved, at Gjerningsmanden „i hjælpeløs Tilstand forlader en under hans Varetægtstaaende Person“, idet det da af Domstolene i det enkelte Tilfælde nærmere maa afgjøres, om de herved forudsatte Betingelser ere tilstede, nemlig den forladede Person's Hjælpeløshed, Tilfidesættelsen af den Gjerningsmanden særligt paahvilende Forpligtelse til at vaage over og tage sig af ham, og — navnlig forsaavidt angaaer Paragraphens første Deel — den ved Gjerningsmandens Udfærd fremkaldte Fare for den Paagjældendes Liv eller Helbred. Der er vel blevet optastet det Spørgsmaal, om det ikke maatte være rettest foran Ordene „i hjælpeløs Tilstand forlader“ at indsthyde „med be raad Hu“ eller noget Lignende, for bestemtere at udhæve det, hvorpaa det kommer an, nemlig at Gjerningsmanden med Vidende og Villie bringer den Paagjældende, i en forladt og hjælpeløs Tilstand; men man har ikke anseet dette nødvendigt, da det ved denne som ved alle andre Forbrydelser maa ansees for en Forudsætning, der følger af sig selv, at Gjerningsmanden handler med forbrudt Villie, og da det neppé kan misforstaaes, at der ved Ordet „forlader“ menes, at Gjerningsmanden opgiver, stiller sig ved eller endelig og for bestandig forlader den paagjældende Person, saa at derunder ikke kan indbefattes Tilfælde, hvor Nogen gjør sig skyldig i en større eller mindre Uagtsomhed ved for nogen Tid at gaae bort fra den hjælpeløse Person, der er betroet til hans Varetægt. Hvad endelig Paragraphens Straffebestemmelser angaaer, er det vel i den tidligere Kommission blevet erindret, at det muligen kunde være for haardt ubetinget at foreskrive Forbedringshuusarbejde for at forlade en hjælpeløs Person under Omstændigheder, i hvilke han derved udsættes for Fare, navnlig forsaavidt saadanne Tilfælde, som de, der omhandles i den norske Straffelovs Kap. 15 § 18 (hvor Nogen forlader den, som han har paataget sig at stybse, befordre eller ledsage), skulde ansees at gaae ind under Paragraphens Udtryk om at forlade Personer, som staae under Gjerningsmandens „Varetægt“. Man har imidlertid forudsat, at Udkastets Straffebestemmelse overhovedet kun under særegne Omstændigheder vil